

Soutěž Rok motýlů

Soutěžní kategorie: Literární dílo

Věková kategorie: dospělí

Chudácci

„Dáš si kafe mami?“

„Já bych si dala taky.“

„Marti, mě se nelíbí, jak pořád piješ to kafe. Není ti ani osmnáct. Nechceš raději džus?“

„Jen ji ho udělej, vždyť je neděle.“ řekne babička a šibalsky mrkne na Martinu. Ty dvě byly od vždycky spojenkyně. „A nakrájej, prosím, kousek toho koláče, je v troubě.“

„Mimochodem, už se ti Martina pochlubila, že má kluka?“ volá Jana už z kuchyně.

„No nepovídej! Teda, tak to už jsi vážně velká. A máma by ti neudělala ani kafe.“ zasměje se babička. „A kdo to je? Někdo ze školy? Spolužák?“

„Prosím tě, mami, kde to žiješ? Dneska se mladí seznamují přes internet.“ křičí Jana přes bublající vodu v konvici. „Takhle jsi mi to řekla, Marti, nebo ne?“

„Jo babi, je to kluk přes jednu aplikaci. Tomáš.“

„Přes co?“

„Normálně. Stáhneš si aplikaci do mobilu a pak koukáš, kdo se ti líbí. Máš tam fotku a něco málo třeba napsaného. A když se tomu klukovi líbíš taky, tak vás to matchne a můžete si psát. Pak se sejdete a když je to ok, začnete spolu chodit.“

Babiččin úsměv pomalu mizí z tváře. Je vidět, jak přemýšlí. „Cože vás to?“

„Matchne babi. Jako že propojí. Jinak si nemůžete napsat.“

„Aha. No, to já už asi nepochopím.“ pronese babička trochu rezignovaně. Ale je vidět, že má radost.

„A jaký teda ten tvůj Tomáš je? Co má rád? Je to spíš sportovec nebo knihomol?“

Marina svraští obočí. „Já ti ani nevím. Nedávno mi vyprávěl o nějaké knížce. Ale bylo to sci-fi, to mě nebere, tak jsem ho moc neposlouchala. A taky říkal, že šel tuhle s kámošema na fotbal. Tak je asi i sportovec.“

„Počkej Marti. Chodíš s ním, tak musíš vědět, co má rád.“

„My se zatím moc neznáme. Jsme se viděli čtyřikrát. Ale koukáme na stejné seriály, tak o tom jsme se bavili. Taky o škole. A jednou mě vzal do kina, to bylo prima.“

„To jste ale spíš kamarádi, ne? Když toho o sobě ještě moc nevíte. Přece abys s někým chodila, musíš ho znát a vědět, čeho si na něm vážíš.“

„Babí, dneska je to jiný.“ soucitně prohlásí Martina. „Chodíme spolu. Normálně se držíme za ruce a tak.“

„Marti, udělej místo.“ poprosí Jana, když pokládá na stůl táč s hrnkou a koláčem.

„Jo mami, já tomu taky nerozumím. Drží se za ruce, prý se už i líbali. Pořád si píšou a posílají srdíčka, ale že by toho o sobě nějak moc věděli, to se říct nedá.“ poznamená trochu starostlivě Jana a osladí babičce kafe. „Nadšená z toho úplně nejsem, ale chápu, že doba, kdy kluci balili holky na sbírku motýlů už je pryč.“

„Na co že balili kluci holky?“ diví se Martina a spokojeně sáhne po hrnku.

„Na sbírku motýlů.“ povídá babička a usmívá se přitom od ucha k uchu. „Když tě chtěl kluk pozvat domů, říkalo se, že tě zve na sbírku motýlů. Jenomže to bývalo v době, kdy kolem tebe už pár týdnů nebo dokonce měsíců právě jako ten motýl kroužil. Kdy jste se doopravdy znali. Potom se neslušelo jít a říct: ‚Nechceš jít ke mně?‘ To bývalo skryté třeba za pozváním na čaj nebo že ten kluk má doma nějakou vzácnou knížku. Anebo právě sbírku motýlů.“

„Ježiš to je laciný. A to vážně fungovalo?“ nechápe Martina a usrkává kafe.

Babička se ale jenom usmívá.

„Vy máte aplikace, babička s dědou měli zase motýli. Tak se tomu tolik nediv, ty dospělá.“ říká ironicky Jana. „Navíc kdyby nebylo těch motýlů, dneska tady nesedíš.“

„Jak jako nesedím?“

To už se Jana s babičkou smějí jak malé holky a chvíli nechávají Martinu v její zmatenosti.

„Všimla sis někdy, co visí babičce v ložnici nad postelí?“

Martina se zamyslí, ale nevypadá to, že jí náповěda příliš pomohla.

„Motýli přece.“

„No jo. Ale takový už odporný. Vybledlí a rozpadlí. Vlastně jsme nikdy nechápala, babi, proč je tam máš.“

„Možná vybledlí a rozpadlí, moje milá, ale to proto, že jsou skoro padesát let starý.“ culí se babička a laskavě dodá: „Chudáčci.“

Pak se zamyslí, podívá na Martinu a s nostalgií poví: „Děda totiž nebyl žádný brepta. On si tenkrát ty motýli vážně koupil.“